

κην οίνων και εις τον καταναλωτήν παρουσίαζεν εδρὺ ὑπόγειον πλήρες ὡραίων διαχρῦσων φιαλῶν, ἀλλὰ κενῶν.

Τοιαύτην κωμικὴν ἐντύπωσιν γεννῶσι τὰ κενὰ γαλόνια τῶν ἀξιωματικῶν μας.

Σήμερον ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες τὰς Παρισινὰς ἐντυπώσεις τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Dr-Eisenman** συνεργάτου μας **A.** εὐθυμοτάτας, εὐφρεΐας, ἀστείας, ὡς πᾶν ὅ,τι ἐξέρχεται τοῦ καλάμου ἢ τῶν χειλέων τοῦ φίλου μας.

Οἱ Τοῦρκοι ἀγαπῶσι τὸν θάνατον, διότι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον τοὺς ἀναμένει θεσπέσιον *πιλάφιον*. . . Οἱ Κουμουδουρικοὶ δὲν ἀγαπῶσι τὸν θάνατον, κατὰ φυσικὸν δὲ λόγον οὔτε τὸν πόλεμον, διότι τὸ *πιλάφιον* τρώγουσιν ἐν ζωῇ. . .

Εἰς ἕκαστον λογιστήριον ἑκάστου ὑπουργεῖου παρατίθεται αὐτοῖς περιεκτικώτατον δοχεῖον ἐξ οὗ ἀναιδῶς και ἐπανειλημμένως πληροῦσι παμμεγέθη κοχλιάρια και τρώγουσι. . .

Τὸ περιεκτικώτατον τῶν *πυλαφοφόρων* δοχείων εὑρίσκειται εἰς τὸ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργεῖον, ἐπειδὴ πολλοὶ οἱ λιμώττοντες και οἱ ἐξ αὐτοῦ χορτασθησόμενοι πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης ὑπεροχῆς ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ *Μῆ Χάνεσαι* ὅτι ὁ ὑπουργὸς Παππαμιχαλόπουλος εἶναι βουλευτῆς ἐξ Ἐπιδαύρου *Λεμηρᾶς*. . .

Δυστυχῆς πατρίς! ἦσο ποτὲ καλλιμόρφος παρθένος, αἰματόφυρτος μὲν και ἀλυσίδετος πλὴν ὡραία ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου. . . ἀλλ' ἤδη ἐπὶ τῆς ὑπουργείας Κουμουδούρου και Σας ἀπεπυλαφώθη.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τὸ *Μῆ Χάνεσαι* εἰσῆλθεν εἰς τὰς δοκιμὰς τοῦ παρὰ τὰ Χαυτεῖα θεάτρου τοῦ κ. Βιθυνοῦ. Ἦτο ἡ προχθὲς Πέμπτη ἔβρεχε βραγδαίως, καθ' ἣν στιγμὴν διαβαίνοντες ἐξῶθεν ἠκούσαμεν ἄσματα και μουσικὴν.

Εἰσῆλθομεν ἐν τῷ βορβορώδει διαδρόμῳ τῶν καταστημάτων τοῦ κ. Βιθυνοῦ και πρὶν ἢ προσλέψωμεν εἰς τὰς διατυμπανιζόμενας μεταρρυθμίσεις του παρετηρήσαμεν ὅτι περισσότερον τις κρυώνει ἐντὸς τοῦ θεάτρου ἢ εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Βιθυνὸς ἠθέλησε νὰ δημιουργήσῃ θεάτρον χειμερινὸν και ἑαρινόν. Εἰς τοῦτο ἐπέτυχε· ὁ δὲ φόβος καταρροῶν βεβαίως θὰ ἐμποδίζῃ τὰς συρροὰς και ὑπὸ ἐποψιν και κόσμου και τέχνης θὰ εἶναι αἱ παραστάσεις του διαρκεῖς πρόβες.

Τὸ θεάτρον φωτίζεται ἀμυδρῶς, ὁ Νικολάος διορθώνει τοὺς μουσικούς του, ἡ δὲ prima ἐπεξεργάζεται μετὰ μειδιαμάτων τὸ θεάτρον.

Ἡ prima ἄδει τεχνήντως, εἶνε παχύσαρκος τεσσαρακοντούτης· σημεῖά τινα τοῦ προσώπου της, ὡς ἐσπαρμένα μνημεῖα, μαρτυροῦσι παρελθόν καλλονῆς.

Ὁ δὲξόφωνος ἢ μάλλον τραχύφωνος οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ περιμένῃ ἢ συριγμούς.

Αὐτὰ ὅλα μᾶς ἔκαμαν νὰ προτιμήσωμεν τὸν χειμῶνα τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τὸν χειμῶνα τοῦ Βιθυνοῦ και ἐξῆλθομεν.

K.

ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ!

Ὅμογενεῖς! και πάλι τὸ ὄνομα αὐτὸ τὰ νεῦρα ἐρεθίζει και φέρνει ταραχὴν . . .

Ἡ μοῖρά μας μᾶς τῶχει, ὡς φαίνεται, γραπτὸ νὰ τὸ ἀκοῦμε πάντα σὲ κάθε ἐποχῇ.

Ἡ πόλεμος βουτίζει, ἢ μᾶς γελᾷ εἰρήνη, αὐτοὶ ἴσῃ μέση πάντα μ' ἕνα σωρὸ χαρτιά . . . Κανεῖς τῶν σ' ἡσυχία ποτὲ δὲν μᾶς ἀφίνει, μὲ τὰ Πτωχοκομεῖα, τὴν ἐλεημοσύνη, μὲ τῶνα και μὲ τᾶλλο μᾶς πέρνουνε τ' αὐτιά.

Ὅμογενεῖς! . . . σωτῆρες και Ἑλληνας σωστοί!

Καμμία δὲν τελειώνει ὑπόθεσις ποτὲ, ἂν εἰς αὐτοὺς ἀπάνω καλά δὲν κρεμαστῇ . . .

αὐτοὶ οἱ ὑπουργοὶ μας, αὐτοὶ οἱ βουλευταί.

Προνόμια εἰς ὅλα, ἴσῃ βιομηχανία, ἴσῃ τῆς λέσχαις, ἴσῃ *ρόλλινα* και εἰς τὸν Φαραῶ, προνόμια ἴσῃ δούλη Ἡπειροθεσσαλία, προνόμια ἀκόμη και ἴσῃ φιλοπατρία, προνόμια ἴσῃ δούλο κι' ἐλεύθερο λαό.

Νὰ γίνῃ πατριώτης δὲν εἴμπορεῖ κανεῖς και νὰ εὐεργετήσῃ τὸν δυστυχῆ λαόν, ἂν δὲν τὸ ἐπιτρέψουν και οἱ ὁμογενεῖς, και ἂν γι' αὐτὸν δὲν ψάλλῃ θριάμβους ὁ *Αἰὼν*. Σοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ δώσῃ; ἴλιγα φράγκα ἴσῃ Σύλλογο τὸν δεινα, ἴσῃ στόλο, ἴσῃ στρατό; Ἐκείνοι νὰ! ἀμέσως ἀνοίγουνε τὴν πάγκα, και δὸς του πᾶν φιορίνια και λίραις τρίγκι τράγκα, και ἔτσι κουκουλόουν τὸ δῶρο σου αὐτό.

Ὅμογενεῖς! . . . ἂν ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ

σ' ἐκεῖνο τῶν ἀρχαίων προγόνων τὸν καιρὸ, τοῦ ἔθιμο ὑπῆρχε ἴσῃ τοὺς Ἑλληνας σκληρὸ νὰ ἐξορίζωντ' ὅσοι περνοῦσαν μ' ἀρετή, και μόνο γιὰ τὸ δίκιο τοὺς ἐπίανε μανία, καθὼς ὁ Ἀριστείδης, ὁ Κίμων και λοιποὶ, θὰ ἐφευγαν και τοῦτο ἴσῃ μαύρη ἐξορία γιὰ τὴν πολλὴ τιμὴ τῶν και τῇ φιλοπατρία, και θᾶβλεπε ὁ τόπος ὀλίγη προκοπή.

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.

Παρίσιοι, 6 10)βριου 1880

Φίλιππε Β. . . .

A.

Πιστεύω νὰ ἔχῃς περιέργειαν νὰ μάθῃς τὰς ἐντυπώσεις μου κατὰ τὴν ἐν Παρίσιος διαμονήν μου. Πιστεύω ἐπίσης ὁμως ὅτι ἔχω τὴν ἀμέλειαν νὰ μὴ κορέσω ταχέως τὴν περιέργειάν σου, και νὰ μὴ ἐξουδετερώσω αὐτὴν χύνων ἀφθόνως ὡς ἀντιδραστήριον τὴν μελάνην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου διὰ τοῦ καλάμου μου, ἢ ὑπερ ὀρθότερον διὰ τῆς πέννας μου.

Ὅτι δὲ ἔχω πίστιν ἀπόλυτον, ἀνευ ἐρεῦνης, ὡς οἱ θεολόγοι και πεποιθήσιν ὅτι εἶμαι ἀμελής εἰς τὸ γράφειν, δύναται νὰ σὲ ἀποδείξῃ τοῦτο ἢ πεντάμηνος ἤδη ἐνταῦθα σιωπηρὰ διμηνή μου. Μὴ νομίση δὲ ὅτι αἰτία τῆς μέχει τοῦδε σιωπῆς μου εἶνε μόνον ἡ ἀμέλεια ὑπάρχει ἄλλη πολὺ σπουδαιότερα, δηλαδὴ ἡ ἀνάγκη τῆς ὀριμότητος τῶν